

det eller bebrejde os det. Jeg forstår slet ikke den måde at anskue tilværelsen på.

Jeg har måske her til sidst en enkelt understregning af det, hr. Anders Samuelsen sagde, og som flere andre også strejfede. Det handler jo ikke kun om flere penge, flere ressourcer for at løse påtrængende serviceopgaver. Det handler det selvfølgelig også om, og deraf kommer det jo også, at regeringen som udgangspunkt for forhandlingerne siger, at der fortsat skal være en reel vækst i de kommunale og amtskommunale budgetter. Men det handler også om at bruge de ressourcer, der er til stede, på en klogere måde.

Når jeg siger det, er det ikke udtryk for, at vi synes, man bærer sig idiotisk ad. Det er udtryk for den enkle erkendelse, at i et hvilket som helst system, privat som offentligt – det gælder også Folketinget, det gælder også regeringen – kan man godt år for år få nye ideer til at løse opgaverne anderledes, bedre og mere effektivt. Ny teknologi kan hjælpe tingene på vej, og smidigere forhold mellem faggrupperne, f.eks. på sygehusene, kan hjælpe tingene på vej. Der er mange flere variable størrelser i diskussionen om at løse serviceproblemerne i den offentlige sektor end bare det at give flere penge til at gøre mere af det samme på samme måde, som man hele tiden har gjort.

Anden næstformand (Henning Grove):

Indenrigsministeren, og derefter har jeg to korte bemærkninger.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Jeg skal kun gøre den bemærkning, at jeg synes, det var meget klogt af finansministeren at understrege, hvor mange forskellige grupper der lægger pres på det kommunale selvstyre, og med min erfaring taget i betragtning kan jeg i hvert fald sige, at de kommer såmænd ikke engang kun herfra. Borgerne selv lægger enormt stort pres på serviceydelse, og det vil sige, at hvad der ikke var selvfølgeligt for 10 eller 20 år siden, er i dag en fuldstændig selvfølgelighed, specielt på de områder af regeringens 4-årige plan, som SF har nævnt. Det var det ene, jeg ville sige.

Det andet, jeg synes, der er værd at kommentere – selv om jeg ikke ved, om jeg skal gøre så meget ud af det – er hr. Tom Behnkes hårde angreb og påstand om, at kommunerne faktisk ikke styrer tingene ordentligt. Jeg synes, det er værd at understrege, at der nok er mange lan-

de, der vil misunde os det samspil, som foregår i Danmark mellem det statslige system – Finansministeriet, Økonomiministeriet osv. – og de 275 kommuners finanspolitik, havde jeg nær sagt. Det er nemlig enestående i Europa, at man kan gøre det på denne måde, og det synes jeg er en lidt bedre overskrift at sætte over det samspil og den styring, som regeringen selvfølgelig også lægger vægt på.

Som jeg sagde, da jeg havde mit første indlæg, har vi fået tilslutning til, at man gerne vil have endnu en forhandlingsløsning og helst flere, både fra den tidligere formand for KL, den nuværende formand for KL og Amtsrådsforeningen. Det synes jeg er væsentligt, og jeg er overbevist om, at selv om det bliver vanskeligt, finder vi frem til noget, som kan samle bred tilslutning i dette Ting.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg føler blot, der er en enkelt ting i ministerens besvarelse, det er nødvendigt at kvittere for.

Finansministeren erkender, at hensynet til betalingsbalancen er den ene konjunkturovervejelse i regeringen, og vi forstår godt i SF, at et indgreb på det offentlige område ikke er det centrale med hensyn til betalingsbalancen. Det centrale er et indgreb over for den private økonomi, fordi det offentlige forbrug er langt mindre importtungt, og det tror jeg er en vigtig erkendelse, også set i forhold til de ting, der skrives og siges i disse dage om forholdet mellem det private og det offentlige. Når man dertil lægger, at det offentlige forbrug er kendetegnet ved, at det tilgodeser nogle helt basale behov på ældreområdet, børneområdet og sygehusområdet, synes jeg ikke, regeringens valg bør være så svært i virkelighedens verden.

Så er der en anden diskussion, der drejer sig om arbejdskraftefterspørgslen som den anden konjunkturfaktor, og det forstår vi også godt. Men der er vel to muligheder for at regulere efterspørgslen efter arbejdskraft. Det er vel ikke nogen naturlov, at byggeriet skal reserveres den private sektors mulighed for i en periode med faldende rente at udvide byggeriet af private boliger.

Jeg vil godt spørge finansministeren: Er regeringen ikke nødt til at overveje, hvad den synes er det mest påtrængende behov på arbejdskraftområdet? Er det fortsat vækst i det private forbrug hos de meget velstillede, eller er det et indgreb, der muliggør, at vi kan opfylde de